

LBRIS

We know
books

LAURIE GILMORE

**MAGIE CU
MIROS DE BRAD**

Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU

LITERA

București

CAPITOLUL 1

Kira North ura Crăciunul. Ceea ce era destul de problematic, având în vedere că era proprietara unei ferme de brazi de Crăciun, într-un orașel mult prea drăgălaș, locuit de oameni care nu păreau să priceapă aluzia și să o lase naibii în pace.

Scoase un oftat de frustrare în timp ce închidea ușa în urma ultimului vizitator. Un individ pe nume George, care venise să-i lase niște mostre gratuite de turtă dulce de la patiseria din oraș și o carte de vizită și făcuse mai multe aluzii cum că ar trebui să dezvolte un plan de afaceri împreună. Era al treilea în weekendul ăsta.

Cu o zi înainte, viceprimarul Mindy Walsh venise ca reprezentant oficial al consiliului local ca să-i înmâneze un fluturaș pentru Ceremonia Anuală de Aprindere a Bradului de Crăciun, care avea să aibă loc săptămâna viitoare – ca și cum Kira n-ar fi văzut jumătate de milion de astfel de pliante de fiecare dată când se ducea în oraș să cumpere mâncare.

Și chiar în acea dimineață apăruse o întreagă familie, părinții cu copiii după ei, toți îmbrăcați în pulovere de Crăciun asortate, ca s-o întrebe dacă puteau tăia un brad. Se prefăcuse că nu observă lacrimile celor mici când îi trimisese la plimbare.

Era puțin cam prea mult. Se lăsă să alunece pe podea cu spatele lipit de ușă și rupse celofanul roșu și verde de deasupra fursecurilor de turtă dulce. Luă unul în formă de Moș Crăciun

și îi mușcă nervoasă capul. Din nefericire, era absolut delicios – plin de nucșoară și de scortșoară. Afurisitul!

Frigul îi urcă pe spate în timp ce îl devora, savurându-l în cet, bucată cu bucată, cu o plăcere vinovată. Ușa era înghețată. Podeaua era înghețată. Toată casa asta veche și dărăpănată în care se mutase cu trei luni în urmă era înghețată. Își sprijini din nou capul de ușă cu o bufnitură înceată și surdă, încercând să pretindă că totul era în regulă. Era în regulă. O să-și mai pună, pur și simplu, încă un pulover, deși avea deja două pe ea. Își pusese o pereche de șosete mai groase. Și nu era chiar ceva ne-mai-aiuzit să stai cu căciula pe cap în casă, nu?

Aeroterma antică de lângă ușă scoase un geamăt înfrânt.

Bun. Era timpul să se ridice. Era timpul să se ridice și să se întoarcă la treabă, pentru că *ferma pitorească* pe care o cumpărase, fără să o vadă în prealabil, era de fapt o casă veche și dărăpănată, cu sistemul de încălzire pe moarte, iar *hectarele de teren agricol cu peisaje de vis* constituiau de fapt o fermă de brazi de Crăciun, foarte iubită de localnici, dar complet în paragină. Și, deși jurase că nu o s-o redeschidă, era acum nevoită să o facă, fiindcă avea nevoie să scoată de undeva banii cu care să repare locul ăsta, după ce toate economiile ei se duseseră pe achiziționarea lui.

Dacă voia să supraviețuiască peste iarnă și să nu fie găsită înghețată bocnă de un vecin băgăcios, deși bine intenționat, trebuia să pună afacerea pe roate. Și cât mai repede. Era deja duminica de după Ziua Recunoștinței și, dacă era să se ia după familia ale cărei vise le spulberase în acea dimineață, oamenii abia așteptau să-și cumpere brazii.

Înșfăcă o pătură când trecu pe lângă canapea și, înfofolindu-se în ea, se îndreptă spre locul în care-și pusese laptopul, pe masa antică de lemn pe care o lăsaseră în urmă foștii proprietari. De fapt, lăsaseră în urmă multe vechituri. Găsea mereu scrisori înghesuite prin tot felul de locuri, dar nu se obosiseră

să deschidă vreuna. Totuși, era o masă frumoasă. Și se potrivea cu stilul de fermă.

Deschise computerul. Tot nu avea WiFi. Nu mai funcționase cum trebuie de la pana de curent care avusese loc cu o săptămână în urmă.

La naiba!

Cum ar fi putut să angajeze oameni, să creeze o pagină de web și un cont pe social media pentru locul ăsta fără WiFi și cu semnal la telefon care pica tot timpul? Și asta ieri, dacă ar fi fost posibil. Se trânti pe cel mai apropiat scaun și se forță iar să nu plângă. Dacă ar fi plâns, probabil că i-ar fi înghețat lacrimile pe față. Trase de nas și încercă să nu se gândească la cât de lamentabil arăta probabil în acel moment, înfășurată într-o cuvertură uzată, pierdută în mult prea multe rânduri de haine, cu nasul roșu de frig și de plâns.

Nu așa ar fi trebuit să meargă lucrurile. Deloc.

În primul rând, nu ar fi trebuit să fie singură. Sora ei ar fi trebuit să fie aici, cu ea. Cealaltă jumătate a ei. Jumătatea ei mult mai competentă, mai rațională și mai calculată. Sora ei geamănă și cea mai bună prietenă încă de la naștere. Chloe n-ar fi cumpărat niciodată locul ăsta dintr-o toană. Chloe nu ar fi acceptat niciodată o tranzacție fără să facă măcar o vizită și o inspecție. Chloe ar fi pus întrebări de genul: de ce vrei să trăiești la o fermă din New England, deși nu ai nici cea mai vagă idee cum să cultivi plante, sau cum să gătești, sau, că veni vorba, să faci ceva de una singură? Întrebări la care Kira nu avea nici o dorință să răspundă.

Pentru că tot planul ăsta nu fusese o toană, ci mai degrabă un ultim efort de a o lua de la început. De a se îndepărta cât mai mult de vechea ei viață, de cine fusese până atunci. Nu era un moft, ci o reinventare radicală a persoanei care voia să devină.

Dar Chloe o abandonase. Dăduse bir cu fugiții și se măritase! Și se mutase în *Danemarca*. În Danemarca! Dintre toate locurile

din lume. Și ce să faci când sufletul tău pereche, jumătatea ta, își găsește altă jumătate?

Ei bine, aparent, în astfel de situații te lași vrăjit de prea mult conținut social media despre viața simplă și conectată cu natura, îți spui că, garantat, poți să faci și tu asta, apoi îți folosești toți banii din cont ca să-ți cumperi o fermă și, în esență, să-ți distrugi viața. Ei bine, poate că ideea asta în mod special fusese totuși o toană...

Dar iat-o acum, nefericită și singură. Și îi era înfiorător de frig.

Kira își șterse obrazii cu dosul palmei. Era ridicol. Trebuia să facă ceva, altfel imaginea care i se tot învârtea prin cap – cu ea înghețată, moartă de frig în pat – urma să se transforme în realitate. Își mai îndesă un fursec în gură ca să prindă puteri, își înșfăcă telefonul, își strânse mai bine pătura în jurul ei și se îndreptă spre ușa din spate. Își încălță cizmele cele noi și păși afară. Era posibil să fi fost mai cald afară decât în casă. Soarele, chiar așa slab cum era la sfârșit de noiembrie, cu siguranță încălzea cât de cât atmosfera.

Dacă era să supraviețuiască, trebuia să se adapteze la iernile din nord. Nici măcar nu ninsese încă și deja se simțea cumplit de nepregătită. În Georgia, rareori se întâmpla ca temperatura să scadă sub zece grade și cu siguranță nu în mijlocul după-amiezii. Astăzi, categoric nu puteau fi mai mult de șapte grade.

Era terminată!

Fără lacrimi. Nu acum. Nu până mai târziu, când o să fie în pat, îngropată sub pături, și nu aici, în curtea din spate, unde orice locuitor din Dream Harbor ar fi putut să apară brusc, ca un clown care sare dintr-o cutie într-un coșmar de Crăciun.

Își ridică telefonul cât mai sus și începu să se învârtască fără noimă printre șirurile de brazi care începeau imediat după curtea ei micuță. Cu siguranță, dacă mergea destul de mult, avea să dea până la urmă de semnal.

Probabil că ar fi putut să se ducă în oraș și să lucreze de la bibliotecă sau din cafeneaua pe care părea să o iubească toată lumea, dar asta ar fi presupus să iasă în lume, lucru de care nu se simțea capabilă în starea actuală – adică în pragul unei căderi nervoase.

Trebuia prin urmare să hălăduiască de nebună pe câmpuri, în pantalonii de pijama din flanel, cu două pulovere ponosite pe ea și înfășurată într-o pătură.

Brazii se înșirau în rânduri ordonate în fața ei, variind în înălțime de la cei mici, care-i ajungeau până la talie, până la unii care se înălțau cu aproape un metru deasupra capului ei. Din fericire, copacii continuaseră să fie, ei bine, copaci și fără să aibă un proprietar în ultimii ani. Le-ar fi prins bine puțină toaletare pe ici, pe colo, dar, în mare, recolta ei se prezenta bine.

Șopronul, în schimb, stătea să cadă, iar casa avea nevoie de o renovare serioasă.

Mai întâi însă, îi trebuiau bani.

Și, înainte de bani, angajați. Și o afacere pusă pe roate. Ceva ce Kira nu făcuse și nu își dorise să facă niciodată, în toată viața ei.

Dar nu avea timp să se gândească la asta acum.

Brusc, o pată neagră uriașă îi tăie calea în fugă, urmată de două pete mai mici.

Kira țipă.

Căinii lătrară.

Bărbatul care venea în urma lor se opri brusc, alunecând în loc.

– Elizabeth, la picior!

Vocea lui era aspră și răsunătoare, iar câinele cel mare veni topăind vesel lângă el.

– Bravo, fetițo!

O mângâie pe cap.

– Odie, Pudgie, la picior!

Încercă să le capteze atenția celorlalți doi cu același ton sever, dar era mult prea târziu pentru asta. Kira deja se lăsase pe vine ca să mângâie ghemotoacele agitate de la picioarele ei.

– Ce drăgălași sunteți! gănguri ea. Ca niște îngerași!

Cel mai mic dintre câini, un fel de metis alb, corcit cu Westie, cu blană zbârlită, își împinse botul rece în palma ei, pufăind entuziasmat. Celălalt, care trebuia să fi avut cel puțin o sută de ani în cronologie canină, aștepta răbdător să fie mângâiat între urechile lăsate, cu limba atârându-i leneș din gură.

– Ce căței buni sunteți! Așa de drăguți! continuă Kira, mângâind și scărpinând.

Era atât de încântată să găsească niște căței atât de scumpi pe proprietatea ei, încât aproape că uitase de bărbatul care era cu ei, până când acesta apăru tronând deasupra ei.

– Ăm, îmi cer scuze, zise el. Nu mi-am dat seama... Vreau să zic, credeam că locul ăsta e abandonat. Altfel aș fi ținut câinii în lesă.

– E în regulă, zise Kira, încă ghemuită.

Îi acorda atenție acum lui Elizabeth, care începuse să scheau-
ne pentru că nu era și ea inclusă în deliciul de mângâieri de care aveau parte ceilalți doi câini.

– Uită-te la tine! Ce fetiță frumoasă ești! îi spuse Kira, iar câinele cel mare îi zâmbi, parcă.

Kira zâmbi la rândul ei, pentru prima oară după multe zile. Era plăcut.

Până când în sfârșit se ridică și se uită la bărbatul care adu-
sesse câinii pe terenul fermei sale. Zâmbetul îi dispăru de pe față. O privea cu un amestec de confuzie și groază.

Abia atunci își aminti Kira că era nespălată pe cap, că avea ochii roșii și că făcea parada modei cu o pătură pe post de haină de exterior. Ahhh! Ziua asta, orașul ăsta, oamenii ăștia! Erau peste tot!

– Ăm, păi da, eu... dețin ferma asta, zise ea, ridicându-se cât era de înaltă. Așa că ești pe o proprietate privată.

Elizabeth scânci și Kira o scărpină între urechi.

– Nu tu, scumpo. Tu n-ai știut.

– Păi, dacă e să fim cinstiți, nici eu n-am știut, zise bărbatul, cu un zâmbet ușor ironic pe față.

– Cum este posibil? Toată lumea din orașul ăsta de băgă-
cioși știe!

Bărbatul ridică din umeri.

– Eu nu locuiesc în orașul ăsta de băgăcioși.

Kira se încruntă.

– Atunci, ce cauți aici?

– Sunt în vizită.

Nu-i plăcea tonul lui. Și nici fața, că veni vorba. Era prea...
prea... frumoasă. Dar așa, în felul ăla convențional și supere-
nervant! Prea multă simetrie. Și părul prea îi era perfect!
Insuportabil! Și total neinteresant.

Prea le avea pe toate!

– Ei bine, persoana la care ești în vizită ar fi trebuit să-ți
spună că eu dețin acum terenul ăsta, așa că nu poți să traversezi,
pur și simplu, pe aici în excursia asta a ta... sau cum s-o numi
ce faci tu.

Zâmbetul lui enervant de-a dreptul se lărgi.

– *Excursia asta sau cum s-o numi ce fac eu?*

– Nu știi! Ce e cu vesta aia? Arăți ca un excursionist.

Bărbatul se uită la vesta lui matlasată, la blugii de culoare în-
chisă și la bocancii din picioare și-și lăsă apoi privirea să alunece
peste costumația Kirei.

– Tu porți o pătură, remarcă el.

– Da.

– Și te iei de vesta mea?

– Da.

Își strânse mâinile la piept – nu că el i-ar fi putut vedea gestul pe sub pătură, și totuși. Era o postură sfidătoare. Era destul de sigură că transmitea mesajul. Nu-i plăcea bărbatul ăsta și nu-i plăcea zâmbetul lui zeflemitor. Și nici ochii de culoare deschisă, cu gene negre. Pe bune? Ah, parcă era un șablon, zău așa!

Pe Kira nu o impresionau decât bărbații care aveau cuvintele *idee proastă* tatuate pe frunte (uneori la propriu), iar băiatul ăsta părea exact genul pe care maică-sa ar fi fost încântată să i-l aducă în vizită de sărbători, genul cu care să bei cacao caldă sub bradul de Crăciun, îmbrăcați în pijamale asortate. Cătuși de puțin dezirabil. De fapt, absolut neatrăgător, din toate punctele de vedere.

Poate cu excepția felului în care coapsele îi umpleau blugii.

Dar asta nu avea nici cea mai mică importanță.

– Îmi cer încă o dată scuze pentru neînțelegere. Plecăm chiar acum.

Oh, da. O să ia și câinii cu el. La naiba! Câinii îi plăceau. Se uită la cele trei nutrișoare nostime din fața ei și ar fi putut jura că le aude gândurile.

– N-aveți decât să vă terminați plimbarea, mârâi ea, ignorând felul în care sprâncenele lui negre se ridicară într-o expresie mirată. Vreau să zic, dacă tot sunteți aici... câinii au nevoie de exercițiu fizic și nu vreau să-și rateze porția din cauza mea.

– Înțeleg că-ți plac mult câinii.

– Sunt mai buni decât oamenii, din toate punctele de vedere.

Râsul lui era jos și adânc și o lăsa total indiferentă.

– Sunt de aceeași părere.

Kira dădu scurt din cap, așteptându-se să-l vadă luând-o din loc, dar bărbatul continua să o privească de parcă ar fi fost un puzzle pe care încerca să-l rezolve.

– Ce e? se rățoi ea.

– Nimic, doar... Ești bine?

Dacă era bine?! Cum îndrăzne?! Cum îndrăzne să presupună, doar pentru că se învățea bezmetică înfășurată într-o pătură, cu telefonul ridicat în aer de parcă ar fi vrut să-l activeze prin cine știe ce magie, că nu era bine?

Își netezi pătura cu o mână, de parcă ar fi fost o rochie de seară.

– Sunt foarte bine, mulțumesc.

O cută mică de îngrijorare se formă între sprâncenele lui enervant de perfecte și Kira ar fi vrut să arunce cu ceva în ea, să vadă dacă putea s-o nimerească.

– Doar că... Te învărți cu telefonul deasupra capului. Mă gândeam că poate ai vreo problemă cu el. Lucrez în domeniul tehnologic, așa că...

Un tehnician! Oh, exact ce-i trebuia! Întotdeauna să te încrezi în primele instincte și primul ei instinct fusese corect. Nu avea nevoie ca un tip din Silicon Valley, cu atitudinea aia de *Hai să facem o plimbare pe oriunde avem chef, că doar toată lumea e a noastră!*, care mai și arăta ca fratele geaman al lui Clark Kent, să vină să o salveze. Nu azi!

– Nu, mersi, Elon. Mă descurc foarte bine.

– Elon?

Acum părea de-a dreptul ofensat. Hmm... *asta* nu o lăsa indiferentă.

– Hei, încercam doar să te ajut.

– Nu ți-a cerut nimeni ajutorul.

Ridică mâinile.

– Scuze. Ai dreptate. O să... O să te las în pace.

– Mulțumesc.

Nu se uită la el în timp ce rosti cuvântul. Expresia rănită de pe chipul lui reușise să-i strice toată distracția. În schimb, se ghemui iar ca să-și ia rămas-bun de la noii ei prieteni.

– Pa, frumoșilor. Plimbare plăcută!